

ZELENI PTIČ

PRIPOVEDKA

Z lesorezi ilustriral E. JUSTIN

Sklicali so vse tolmače tujih jezikov, a nobeden ni mogel razbrati pisanja. Člani dvanajstih kraljevih akademij so prišli na vrsto, toda bili niso nič spretnejši.

Sedem modrijanov, podkovanih v jezikoslovju, ki so se pravkar vrnili brez ptice fene in bili zbog tega obsojeni na smrt, je prihitelo takisto. Akoprav se jim je obljubilo pomiloščenje, če raztolmačijo pismo, vendar niso mogli niti povedati, v katerem jeziku je pisano.

Srečni kralj se je tedaj štel med najnesrečnejše vseh kraljev. Tožil je, čemu so ga zapletli v nepotreben zločin, in se bal Kanove osvete. Tisto noč dolgo ni zatislil oči. V jutro pa je bila njegova žalost še večja, ko je zvedel, da je izginila njegova hči, pustivši tešle vrstice:

»Oče, nikar me iskati ali pozvedovati, kam sem se namenila, drugače me dobiš mrtvo. Prej me ne bo nazaj, dokler ne razrešim Kanovega pisma in otmem ljubljenega princa. Zbogom.«

VII.

Srečna kraljična je odšla peš z dvema spremljevalkama k svetemu puščavniku, ki je živel v trdi samoti na jako visokem gorovju, vidnem iz glavnega mesta.

Naše romarice so sicer želele jahati do puščavnika, toda ni se dalo. Pot je bila prikladnejša kozam nego velblodom, konjem, slonom, mezgom in oslom, na katerih se je — ne bodi grdo rečeno — tačas po navadi jezdilo v oni kraljevini. Zato in iz pobožnosti so jo mahnile kar peš.

Puščavec je bil jako spokoren mož. Ljudstvo je celo trdilo, da je neumrljiv. V vsej pokrajini se namreč ni pomnilo, kdaj se je bogoljubni samotar nastanil v zatišju nebotičnega pečevja, kjer se je redko pokazal človeškim očem.

Zaradi njegove čednosti in vednosti so ga kraljična in njeni prijateljci iskale sedem dni po tistih klancih in prelazih. Čez dan so iztikale med grmovjem in goščavo, ponoči pa so se skrivale po skalnicah.

Nikogar ni bilo, da bi jih bil vodil po strmih brezpoticah ali jih ščitil pred kletvijo puščavnika, ki bi se bil lahko razsrdil, ker so ga motile pri molitvi v njegovem domovanju. Razume se, da je bil ta mož pogan. Sicer je bil po naravi dober, ali njegova mračna in strašna vera ga je silila, da je preklinjal.

Ker pa so naše prijateljice po nekem navdihu mislile, da bo le ta puščavnik umel razbrati pismo, so se odločile kljubovati njegovim kletvinam in mu priti na sled.

V noči sedmega dne so se že hotele zateči v jamo, da bi počivale do zore, kar ga zalotijo v neki duplini pri molitvi. Medla lučka je obsevala tajinstveno skrivališče.

Mladenke so že trepetale, da jih bo preklel, in žal jim je bilo, ker so si upale tako daleč. A puščavnik, čigar brada je bila bolj bela ko sneg, polt nabrana liki posušena vinska jagoda, telo pa sama kost in koža, jih je presunljivo pogledal z iskrimi očmi ter jih ogovoril z veselim in milobnim glasom:

»Hvala bodi Bogu, da ste naposled tu. Sto let že čakam. Želel sem si smrti, toda nisem mogel umreti, dokler ne izvršim z vami dolžnosti, ki mi jo je naložil gospodar duhov. Jaz sem edini učenjak, ki še govori in razume prebogati jezik, običajen v Babelu pred občo zmešnjavo. Sleherna beseda tega jezika je učinkovita zarotitev, ki sili peklenske moči, da služijo njemu, kdor jo izreče.

Samo trije blagomiselní pismoški, od katerih sta dva že premislula, so ohranili v spominu to narečje. Jaz sem torej ostal edini na vsem svetu, ki ti morem raztolmačiti poslanico tatarskega Kana. Tebi na uslugo mi je gospodar dobrih duhov ohranil življenje cela stoletja.«

»Ná torej pismo, častitljivi učenjak!« je rekla princesa ter mu izročila skrivnostni papir.

»Tako ga razložim,« je privolil starec in si nataknil naočnike. Primaknil si je brlivko in nad dve uri na glas čital babelščino. Ob slednji besedi, ki jo je izustil, se je vesolje streslo, zvezde so se pokrile s smrtno bledobo, mesec je drhtel na nebesnem stropu, kakor trepeta njegova slika na morskih valovih. Kraljična in spremljevalki so morale mežati in si mašiti ušesa, da ne bi videle pošasti, ki so prviršale, in da ne bi slišale gromozanskih, grozljivih ali bolečnih zvokov, ki so prihajali iz osrčja razburkane Prirode. Po končanem štivu je puščavnik odložil naočnike in mirno dejal:

»Ni mogoče, ne spodobi se, o Srečna kraljična, da bi zvedela vse, kar stoji v tem pismu. V njem so strahotne in vražje skrivnosti. Tudi ga ni človeškega jezika, kolikor jih živi še dandanes, da bi se dale v njem obrazložiti in razjasniti te tajnosti, ki jih poznam jaz, ki jih pozna tatarski Kan in so jih poznali prvotni modrijani.«

»Slabo smo naleteli,« se vštuli perica. »Toliko smo obredle, da bi našle vas, ki edini razumete to zamotano pisanje. Zdaj pa pravite, da ga nočete prevesti.«

»Nočem in ne smem,« odvrne starostni samotar. »Pač pa vam povem, da vsebuje pismo zanimive reči za vas. Prav na kratko vam jih posnamem, zakaj moje ure so štete in smrt se mi bliža.

(Konec prih.)

Smuk, smuk, smuk . . .

rikimala je starka zima. Kar čez noč je dobila priroda novo lice. Nastal je popolnoma nov svet, ki se zrcali v prelepi snežni odeji in se iskri in lesketa v hladnem zimskem solncu . . . In koliko lepote je v snegu, iz vsake belo odete stvarce diha prijazna, svetla poezija, poezija belih zimskih dni . . .

Vsa znamenja so kazala in vremenoslovci so že nekaj mesecev prej obetali, da dobimo ostro in hudo zimo. — In ko bodo te moje vrstice, namenjene vsem mladim zimskim sportnikom, predvsem smučarjem, zagledale beli dan, bo gotovo že sezona, prava zimska sezona z obilico snega, v največjem razmahu.

Veliko naših mladih čitateljev si je toplo želelo, da jim prinese božiček smučke z vso opremo. Vsem pridnim je gotovo izpolnil njihovo željo, da, celo za božične praznike nam je poslalo nebo nekoliko bele prevleke, kakor da bi vedelo, kaj je še potrebno k popolni smučarski opremi.

